

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2010, č. j. 12717-10/2010-ERU, a ze dne 17. 2. 2011, č. j. 00936-3/2011/ERU, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **FVE III Tuchlovice s. r. o.**, se sídlem Belgická 115/40, Praha 2, zastoupené JUDr. Petrem Wünschem, advokátem, se sídlem Italská 27, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 12. 2015, č. j. 62 A 96/2013 – 290, o návrhu osoby zúčastněné na řízení na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 12. 2010, č. j. 12717-10/2010-ERU (dále jen „napadené rozhodnutí“), byla udělena osobě zúčastněné na řízení licence na výrobu elektřiny na dobu 25 let pro provozovnu fotovoltaické elektrárny FVE Tuchlovice III (dále jen „FVE Tuchlovice“). Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou podanou podle § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a domáhal se také zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2011, č. j. 00936-3/2011/ERU, kterým žalovaný napadené rozhodnutí změnil.

[2] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 27. 3. 2015, č. j. 62 A 96/2013 – 226, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Návrhu žalobce na zrušení rozhodnutí ze dne 17. 2. 2011, č. j. 00936-3/2011/ERU, nevyhověl. Ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 8. 2015, č. j. 2 As 103/2015 – 171, rozsudek krajského soudu č. j. 62 A 96/2013 – 226 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud poté podrobil obě v záhlaví označená rozhodnutí žalovaného novému přezkumu a v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) o věci opětovně rozhodl s tím, že znovu dospěl

k závěru, že je napadené rozhodnutí třeba zrušit. Návrhu na zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. 00936-3/2011/ERU podruhé nevyhověl.

[3] Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatelka“) brojí proti napadenému rozsudku (opakovanou) kasační stížností a zároveň navrhuje, aby byl její kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Tvrdí, že v důsledku vydání napadeného rozsudku zastavila výrobu v FVE Tuchlovice s úmyslem vyhnout se hrozícímu postihu ze strany žalovaného pro správní delikt podle § 91a odst. 1 písm. a) energetického zákona (k tomu podotýká, že v reakci na první rozsudek krajského soudu č. j. 62 A 96/2013 – 226 žalovaný zahájil řízení o správním deliktu obratem). V důsledku zastavení výroby vzniká osobě zúčastněné na řízení újma v podobě ušlého zisku z příjmů za vyrobenou elektřinu, jejíž výše bude závislá na délce období, po kterou bude stěžovatelka nucena ponechat výrobu přerušenou, a může činit přibližně 17 000 000 Kč za rok. Stěžovatelka je přitom povinna plnit závazek z bankovního úvěru, jehož aktuální výše nesplacené jistiny přesahuje 62 000 000 Kč, měsíční splátka je více než 400 000 Kč, hotovost na bankovních účtech stěžovatelky nepřevyšuje 3 200 000 Kč a stěžovatelce vznikají provozní náklady ve výši cca 400 000 Kč. Přerušování vyplácení podpory by mohlo být pro stěžovatelku v období přibližně tří měsíců naprosto likvidační. Stejně tak by pro stěžovatelku byla likvidační i sankce uložená žalovaným za předpokladu, že by stěžovatelka pokračovala ve výrobě v FVE Tuchlovice bez současného přiznání odkladného účinku. Oproti tomu přiznáním odkladného účinku nevznikne újma jiným osobám.

[4] Žalobce ani žalovaný nevyužili svého práva vyjádřit se k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[5] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 24. 6. 2015, č. j. 2 As 103/2015 – 128, publ. pod. č. 3254/2015 Sb. NSS (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), vyslovil, že „[p]ři rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti podané osobou zúčastněnou na řízení podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 soudního řádu správního proti rozhodnutí, kterým krajský soud rozhodl o žalobě podané nejvyšším státním zástupcem podle § 66 odst. 2 téhož zákona, je třeba vždy zkoumat, zda výkon nebo jiné následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká může vzniknout přiznáním odkladného účinku jiným osobám, a to vše pak poměřovat s existencí důležitého veřejného zájmu“. V souladu s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 10. 2003, č. j. 52 Ca 9/2003 – 144, publ. pod č. 87/2004 Sb. NSS, povinnost tvrdit a prokázat vznik nenahraditelné újmy stíhá žalobce. Žalovaný může zpochybnit návrh na přiznání odkladného účinku z důvodu nesplnění zbývajících dvou zákonných předpokladů, tj. že přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem práv třetích osob a nebude v rozporu s veřejným

pokračování

zájmem. Pokud tak žalovaný neučiní, nepřizná soud odkladný účinek žalobě jen v případě, že nesplnění těchto předpokladů vyplýne z obsahu soudního a správního spisu, neboť zákon neukládá soudu povinnost provádět dokazování týkající se splnění těchto předpokladů a jejich zjišťování z úřední povinnosti. Tyto závěry jsou použitelné i v řízení o kasační stížnosti podané osobou zúčastněnou na řízení (ta tvrdí a prokazuje vznik újmy).

[7] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že stěžovatelka podala návrh na přiznání odkladného účinku již v rámci řízení o své první kasační stížnosti vztahující se k právě posuzované věci, a zdejší soud jejímu návrhu vyhověl (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 2 As 103/2015 – 157).

[8] Z potvrzení vystaveného společností Sberbank CZ, a. s., plyne, že stěžovatelka měla ke dni 15. 12. 2015 nesplacenou jistinu poskytnutého úvěru ve výši 62 017 454,31 Kč a stanovenou výši měsíčních splátek 401 089 Kč. Z potvrzení o vedení účtu vyplývá, že zůstatky na všech účtech stěžovatelky u společnosti Sberbank CZ, a. s., činily ke dni 16. 12. 2015 částku 2 961 771,30 Kč a 7 299,02 EUR [pozn. Nejvyššího správního soudu: při kurzu 27,030 Kč za 1 EUR vyhlášeném Českou národní bankou k 16. 12. 2015 (viz údaje volně dostupné z www.cnb.cz) disponovala stěžovatelka na svých účtech v tento den souhrnnou částkou 3 159 063,81 Kč]. Tvzení, jež stěžovatelka uvedla ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jsou tedy v souladu s dokumenty, které stěžovatelka předložila Nejvyššímu správnímu soudu spolu s tímto návrhem. Na základě předložených listin lze taktéž ověřit, že skutkové okolnosti, za nichž Nejvyšší správní soud nyní rozhoduje o stěžovatelčině návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jsou obdobné těm, za nichž rozhodoval ve věci jejího prvního návrhu (srov. zejména odst. [2] a [11] usnesení č. j. 2 As 103/2015 – 157). Nadto žalovaný v reakci na výzvu Nejvyššího správního soudu přípisem ze dne 11. 1. 2016 (č. l. 72 – 73 spisu zdejšího soudu) potvrdil, že stěžovatelka v současné době nedisponuje žádným pravomocným rozhodnutím o udělení licence, na jehož základě by byla oprávněna vyrábět elektřinu.

[9] Vzhledem ke shora uvedenému neshledal Nejvyšší správní soud žádné skutečnosti zpochybňující tvrzení stěžovatelky, že pro ni zrušení licence k vyrábění elektřiny může mít likvidační účinky. Zrušení licence bez současného udělení nové, pravomocné licence by ve spojení s výší měsíčních splátek a s výší výpadku příjmů, které by stěžovatelka jinak měla z výroby elektřiny, vedlo k faktickému ukončení další podnikatelské činnosti stěžovatelky, a to v krátkém časovém horizontu.

[10] Jelikož se ostatní účastníci k návrhu stěžovatelky nevyjádřili, zkoumal Nejvyšší správní soud, zda z obsahu soudních nebo správních spisů plyne, že by přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti mohla být nepřiměřeným způsobem dotčena práva třetích osob nebo ohrožen důležitý veřejný zájem. Nejvyššímu správnímu soudu však žádné skutečnosti, pro něž by v posuzované věci nebyly naplněny zákonné předpoklady dle § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s., známy nejsou. K otázce dotčení práv třetích osob i k možnému narušení veřejného pořádku se Nejvyšší správní soud ostatně vyjadřoval také v usnesení č. j. 2 As 103/2015 – 157, konkrétně v odst. [13] a [14], na které tímto přiměřeně odkazuje.

[11] Nejvyšší správní soud tedy přiznal kasační stížnosti stěžovatelky odkladný účinek. Do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se proto pozastavují účinky napadeného rozsudku, jímž došlo ke zrušení napadeného rozhodnutí. Tímto usnesením Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

[12] Ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly, může Nejvyšší správní soud toto usnesení i bez návrhu zrušit (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. ledna 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu